

Kammarrätten

RÄTTSFALL

Hustruavdrag

I sin år 1950 avgivna självdeklaration redovisade en person, här kallad fru Y, 2 700 kr i nettointäkt av "patentrörelse", vilken rörelse uppgavs vara förvaltd av ett å annan ort än i Y:s hemortskommun bedrivet aktiebolag. Å en vid deklarationen fogad bilaga hade rörelsens bruttointäkt angivits, varifrån Y tillgodofört sig avdrag bl. a. för resekostnader och utgifter för telefon med vissa närmare angivna belopp. — Tillika yrkade fru Y i egenskap av gift kvinna avdrag med 1 000 kr vid taxeringen till statlig inkomstskatt och 300 kr vid taxeringen till kommunal inkomstskatt.

Sedan vederbörande TN vägrat sistnämnda avdrag men i övrigt godkänt deklarationen, anförde Y besvär hos vederbörande PN under yrkande om godkännande av de i deklarationen, gjorda hustruavdragen. Till stöd härför anförde Y bl. a. följande. Av förarbetena till 1947 års lagstiftning om särskilda avdrag för gift kvinna framginge otvetydigt, att fråga varit om att, vad statsbe-

skattningen anginge, återinföra den särskilda avdragsrätt, som tidigare funnits men som avskaffats i samband med 1938 års skattereform. Ifråga om kommunalbeskattningen vore det utan vidare klart, att den år 1947 vidtagna förhöjningen av det särskilda avdraget för gift kvinna endast vore en påbyggnad av gällande lagstiftning, Härav måste dragas den slutsatsen, att vid tillämpningen av 1947 års ifrågavarande lagstiftning några nya regler angående avdragsrätten, vilka till väsentlig del förändrade innebörden av denna rätt, icke borde eller ens finge tillämpas vid taxeringen. Vid en undersökning av hittillsvarande praxis på detta område, funne man, att avdragsbestämmelserna tolkats helt i enlighet med författningens bokstav, vilken också, om man ginge tillbaka till förarbetena vid införandet i den svenska lagstiftningen av avdragsrätten (se t. ex. 1927 års proposition med förslag till kommunalskattelag) överensstämde med lagstiftarens mening. Enligt hittillsvarande praxis tolkades avdragsbestämmelserna så, att för

kronokamreraren i V. och fick en dubblett av debetsedeln. Jag har intet att anföra mot den å debetsedeln påförda skatten, men anser mig vara berättigad att få min taxering år 1949 till statlig inkomstskatt nedsatt

med 423 kr. TI — som påpekade dubbeltaxeringen i S. — anhöll, att R:s skrift måtte överlämnas till PN för vederbörlig åtgärd. RR beviljade resning och överlämnade R:s ansökan till PN. (RR:s utslag den 13/12 1951.)

avdrags medgivande erfordrades, att gift kvinna redovisat inkomst antingen från av henne själv bedriven rörelse, *varvid något krav å personlig arbetsinsats från den skattskyldigas sida icke upprätthålles*, eller ock av tjänst eller tillfällig förvärvsverksamhet, under förutsättning att den skattskyldiga i någon omfattning personligen tagit del i arbetet i förvärvskällan under beskattningsåret (se S. O. U. 1949: 47 sid. 159). Att regler av annan innebörd för prövning av frågor om avdragsrätten föreslagits inverkade icke på bedömandet av här ifrågavarande mål, eftersom det nya förslaget icke blivit föremål för lagstiftning. — Gentemot ett påstående om att i Y:s fall förhållandena icke varit annorlunda än om hon erhållit motsvarande inkomst i form av utdelning å aktier åberopande hon den omständigheten, att hon såväl yrkat som av TN medgivits avdrag för resor samt för telefonkostnader, vilken omständighet sålunda finge an-

ses vara ett tillräckligt bevis för att hon verkligen medverkat till förvärvandet av den ifrågavarande inkomsten. Därest fråga varit om utdelning å aktier hade dessa eller några liknande kostnader icke behövt uppstå.

I avgivna förklaringar hemställde såväl TO som TI att PN måtte avslå besvären.

För sin del framhöll TI, att då fru Y:s inkomster icke motsvarades av någon arbetsinsats från hennes sida och hade tillfallit henne utan att hennes verksamhet i hemmet lidit intrång, syntes ett bifall till hennes talan ej förenligt med en rättvis och likformig taxering.

Genom beslut den 19 sept. 1950 ogillande PN Y:s ifrågavarande yrkande.

Hos KR fullföljde Y sin i målet förda talan.

TO och TI avstyrkte på förut av dem anförda skäl bifall till besvären. Genom utslag den 6 februari 1952 fann KR skäligt bifalla besvären.